

ПРОЛОГ

Середа, 6 січня 2016 року
9:52

— Бога не існує. Це факт.

Старша інспекторка-детектив Емілі Бакстер дивилася на своє відображення у дзеркальному вікні кімнати для допитів й очікувала якоїсь реакції на цю непопулярну істину від тих, хто її підслуховував.

Нічого.

Вона мала жахливий вигляд: не на тридцять п'ять років, а на всі п'ятдесят. Її верхню губу тримали вкупі товсті чорні стібки шва, які натягувалися щоразу, коли вона говорила, і нагадували їй про те, що вона воліла б забути, як нове, так і старе. Подряпана шкіра на лобі вперто не хотіла гоїтися, поламані пальці скріплювала липка стрічка, а під її вологим одягом ховався від людських очей іще десяток ушкоджень.

Бакстер із демонстративно знудженим обличчям повернулася до двох чоловіків, що сиділи за столом навпроти неї. Ніхто з них не заговорив. Вона позіхнула й почала гратися зі своїм довгим темним волоссям, проводячи нечисленними робочими пальцями крізь запорошені пасма, що злиплися від триденної дози сухого шампуню. Бакстер геть не обходило, що її остання відповідь явно образила спецагента Сінклера — показного лишого американця, який тепер шкрябав щось на аркуші спеціального паперу для нотаток із вигадливою «шапкою».

Еткінс, координатор столичної поліції, не справляв жодного враження поряд із джэнджуристим іноземцем. Попередні п'ятдесят хвилин Бакстер здебільшого намагалася збагнути, який колір первісно мала його бруднувато-бежева сорочка. Краватка вільно висіла в нього на шиї, ніби її пов'язав якийсь

кат-філантроп. Кінець краватки теліпався, не прикриваючи свіжої плями від кетчупу.

Урешті-решт Еткінс сприйняв це мовчання як підказку, що йому треба заговорити.

— Це, напевно, стало приводом для доволі *цікавих* розмов зі спецагентом Рушем, — почав він.

Із його ретельно виголоєної голови по скроні стівав піт. Винні в цьому були світильники над ними та обігрівач у кутку, який дмухав гарячим повітрям і вже зробив із чотирьох пар засніжених слідів на лінолеумі брудну калюжу.

— Тобто? — перепитала Бакстер.

— Тобто, згідно з його особовою справою...

— До біса його особову справу! — втрутився Сінклер. — Я колись працював разом із Рушем і *достеменно* знаю, що він був ревним християнином.

Американець швидко погортав теку з охайним покажчиком ліворуч від себе й дістав документ, оформлений рукою самої Бакстер.

— І ви також, якщо вірити заяві на здобуття вашої поточної посади.

Він зазирнув Бакстер у вічі, насолоджуючись тим, що ця скандальна жінка суперечить сама собі; можна було подумати, ніби тепер, коли він довів, що вона дійсно поділяє його переконання й просто намагалася його спровокувати, рівновагу в світі відновлено. Однак Бакстер так і не втратила знудженого вигляду.

— Я усвідомила, що назагал люди є ідіотами, — почала вона, — і чимало з них помилково вважають, буцімто бездумна легковірність і потужний моральний компас якимось чином пов'язані. По суті, я хотіла підвищення платні.

Сінклер із відразою похитав головою, наче не вірячи власним вухам.

— Отже, ви збрехали? Це не зовсім підтверджує ваші слова про потужний моральний компас, еге ж?

Він натягнуто всміхнувся й записав іще дещо.

Бакстер знизала плечима:

— Зате це *достобіса* говорить про бездумну легковірність.

Сінклер перестав усміхатися.

— Ви чомусь намагаєтеся мене повернути? — спитала вона, не в змозі не зачепити норову свого допитувача. Через це він звівся на ноги й навис над Бакстер.

— Старша інспекторко, загинула людина! — проревів він. Бакстер не відсахнулася.

— Багато людей загинули... внаслідок того, що сталося, — пробурмотіла вона, а тоді заговорила з отрутою в голосі: — *А ви* чомусь неначе заповзялися змусити всіх гайнувати час на тривогу через єдину людину, яка на це заслужила!

— Ми питаємо про це, — втрутився Еткінс, намагаючись розрядити ситуацію, — тому що поряд із тілом було знайдено певні докази... релігійного характеру.

— Які міг залишити хто завгодно, — сказала Бакстер.

Двоє чоловіків перезирнулися. Вона здогадалася, що це означає: вони дечого їй не розповідають.

— Ви маєте якусь інформацію про поточне місцеперебування спецагента Руша? — запитав її Сінклер.

Бакстер шумно видихнула.

— Наскільки мені відомо, агент Руш мертвий.

— Ви *справді* хочете грати в це саме так?

— Наскільки мені відомо, агент Руш мертвий, — повторила Бакстер.

— Отже, ви бачили його ті...

Докторка Престон-Голл, психіатриня-консультантка столичної поліції й четверта людина, яка сиділа за маленьким металевим столиком, голосно прокашлялася. Сінклер замовк, уловивши негласну пересторогу. Відкинувся на спинку стільця й показав жестом на дзеркальне вікно. Еткінс нашкрябав щось у своєму зачуханому блокноті й пересунув його на той бік столу, до докторки Престон-Голл.

Докторка була презентабельною жінкою трохи за шістдесят. Її дорогі парфуми вже обернулися на звичайний квітковий освіжувач повітря, нездатний замаскувати непереборний запах мокрого взуття. Вона без жодних зусиль поводитися владно й чітко дала зрозуміти, що завершить допит коли завгодно,

якщо їй раптом видається, ніби запитання згубно впливають на відновлення її пацієнтки. Вона поволі взяла заляпаний кавою блокнот і прочитала послання з виглядом шкільної вчительки, яка перехопила таємну записку.

Докторка вже промовчала майже цілу годину і явно не відчувала потреби порушити мовчання тепер, обмежившись простим кивком Еткінсові у відповідь на написане.

— Що там написано? — запитала Бакстер. Докторка її проігнорувала. — Що там написано? — повторила вона й повернулася до Сінклера. — Ставте своє запитання.

Сінклер неначе опинився на роздоріжжі.

— Ставте своє запитання, — вимогла Бакстер.

— Емілі! — різко сказала докторка. — Не кажіть ані слова, містере Сінклере.

— Та можете й сказати це, — зухвало промовила Бакстер. Її голос заповнив собою маленьке приміщення. — Станція? Ви хочете спитати мене про станцію?

— Цей допит завершено, — оголосила докторка Престон-Голл і підвелася.

— Спитайте мене! — перекричала її Бакстер.

Відчуваючи, що йому вислизає з рук останній шанс дістати відповіді, Сінклер вирішив не здаватись, а про наслідки замислитися вже згодом:

— Згідно з вашою заявою, ви вважаєте, що спецагент Руш був серед мертвих.

Докторка Престон-Голл роздратовано підняла руки.

— Це не запитання, — сказала Бакстер.

— Ви бачили його тіло?

Сінклер уперше побачив, як Бакстер вагається, проте її ніяковість принесла йому не втіху, а почуття провини. В неї затуманились очі: його запитання змусило її знову замкнутися, на мить занурившись у минуле.

Коли вона нарешті зашепотіла у відповідь, її голос здригнувся:

— Якби бачила, то не здогадалася б про це. Хіба ні?

Знову напружене мовчання. Всі замислилися про те, як сильно бентежить ця проста репліка.

— Яким він вам здавався? — бездумно запитав Еткінс, коли тиша стала нестерпною.

— Хто?

— Руш.

— У якому розумінні? — спитала Бакстер.

— Емоційний стан.

— Коли?

— Коли ви востаннє його бачили.

Вона на мить замислилася, що відповісти, а тоді щиро всмінулася:

— Йому стало легше.

— Легше?

Бакстер кивнула.

— Ви говорите так, ніби любите його, — продовжив Еткінс.

— Не надто. Він був розумною людиною, компетентним співробітником... хоча мав *очевидні* вади, — додала вона.

Її величезні карі очі, підкреслені темною косметикою, стежили за Сінклером в очікуванні реакції. Він закусив губу і знову позирнув на дзеркало, неначе проклинаючи когось за склом за таке непросте завдання.

Еткінс вирішив завершити допит сам. Тепер у нього під пахвами були темні плями від поту, і він не помічав, що обидві жінки тишком-нишком відсунули свої стільці на кілька дюймів, аби врятуватися від запаху.

— Ви наказали цілій команді обшукати будинок агента Руша, — сказав він.

— Так.

— Отже, ви йому не довіряли?

— Ні.

— І зараз уже нітрохи йому не віддані?

— Абсолютно не віддана.

— Пам'ятаєте останнє, що він вам сказав?

Бакстер явно стривожилася:

— Ми закінчили?

— Майже. Будь ласка, дайте відповідь на запитання. — Він сів, занісши ручку над записником.

— Я хотіла б негайно піти, — сказала Бакстер лікарці.

— Звісно, ви можете піти, — різко відповіла докторка Престон-Голл.

— Є якась причина, з якої ви не можете спершу відповісти на це просте запитання? — Сінклерові слова розійшлися по кімнаті звинуваченням.

— Гарзд. — Бакстер набула гнівного вигляду. — Я відповім.

Замислилася, що їй відповісти, а тоді перекилилася через стіл, зазирнувши американцеві в очі.

— Бога... не... існує, — самовдоволено всміхнулася вона.

Еткінс пожбував ручку через увесь стіл, а Сінклер підвівся, гепнувши металевим стільцем об підлогу, і вилетів з кімнати.

— Незла робота, — втомлено зітхнув Еткінс. — Дякую за *співпрацю*, старша інспекторко-детективе. Тепер ми закінчили.

ЗА П'ЯТЬ ТИЖНІВ ДО ТОГО...

РОЗДІЛ 1

Середа, 2 грудня 2015 року
6:56

Замерзла річка рипіла й тріщала так, неначе переверталась уві сні під іскристою столицею. Велика земля тимчасово возз'єдналася з острівним містом, і різні судна, застряглі в кризі й забуті, мало-помалу тонули в снігу.

Сонце, поволі зійшовши над захарашеним обрієм і омивши міст жовтогарячим світлом, кинуло різку тінь на лід унизу; у снігу, під показною аркою, утворився справжній дротяний каркас, павутиння ниток, у які за ніч дещо втрапило.

Сонце затьмарювало розбите тіло Вільяма Фоукса, яке заплуталося, скорчилося й повисло, наче муха, що розірвалася на шматки у відчайдушних намаганнях вирватися на волю.

РОЗДІЛ 2

Вівторок, 8 грудня 2015 року
6:39

До вікон Нового Скотленд-Ярду прилипла ніч; міські вогні за ними здавалися розмитими через шар згущеної пари.

Якщо не брати до уваги двох коротких походів до вбиральні й відвідин шухляди з канцелярським начинням, Бакстер не покидала свого кабінетика завбільшки з шафку у відділі вбивств та інших серйозних злочинів, відколи приїхала вранці. Вона пильно дивилася на вежу з документів на краю свого столу, що ледве трималася над кошиком для зужитого паперу, і їй довелося побороти всі свої природні поривання, щоб не підштовхнути вежу в потрібний бік.

У свої тридцять чотири роки вона стала однією з наймолодших жінок в історії столичної поліції, призначених на посаду старшого інспектора, однак це стрімке сходження кар'єрними сходами було для неї неочікуваним і не принесло їй великої радості. Як звільнення цієї керівної посади, так і її подальше несподіване підвищення можна було пояснити лише справою «Ляльки» й тим, що Бакстер минулого літа затримала горезвісного серійного вбивцю.

Попередній старший інспектор, Терренс Сіммонс, був змушений піти у відставку через проблеми зі здоров'ям. А всі підозрювали, що вони загострилися, коли комісар пригрозив звільнити його, якщо він раптом відмовиться піти добровільно; то був звичний, рефлекторний жест про розчароване людське око — все одно що принести в жертву невинну істоту на догоду вічно розгніваним богам.

Бакстер поділяла думку своїх колег: їй було огидно бачити, як із її попередника зробили цапа-відбувайла, та все-таки стало

легше на душі від того, що це сталося не з нею. Вона навіть не думала подавати заяву на нову вакансію, доки комісар не сказав їй, що ця робота дістанеться їй, якщо вона захоче.

Бакстер оглянула свою камеру з ДСП, оздоблену брудним килимом і побитою шафкою-картотекою (хто знає, які важливі документи поховані в тій нижній шухляді, що її вона досі не спромоглася висунути?), і замислилась, про що, чорт забирай, вона тільки думала.

У головному офісі здійнявся радісний крик, але Бакстер навіть не зауважила цього звуку, бо повернулася до письмової скарги на детектива Сандерса. Його звинувачували у вживанні ненормативної лексики на адресу сина скаржника. У Бакстер викликало сумнів лише одне в цій заяві — відносна м'якість ужитого слова. Вона почала набирати офіційну відповідь, посередині процесу втратила волю до життя, зіжмакала скаргу й пожбурила її кудись у бік сміттового кошика.

У двері несміливо постукали, а тоді всередину забігла боязка офіцерка. Вона підбрала папери, якими Бакстер трохи (і не зовсім трохи) не влучила в кошик, і закинула їх туди, а тоді продемонструвала блискучі навички гри у «Дженгу», увінчавши нестійку вежу з паперів ще одним документом.

— Дуже прошу, вибачте, що потурбувала, — сказала офіцерка, — та детектив Шоу зовсім скоро виголосить промову. Я подумала, що ви, можливо, захочете її почути.

Бакстер голосно вилаялася й опустила голову на стіл.

— Я тут! — простогнала вона, запізнило нагадавши собі про це.

Нервова панянка ніяково зачекала на подальші вказівки. За кілька секунд, не знаючи достоту, чи не заснула ще, бува, Бакстер, вона тихенько покинула приміщення.

Бакстер, зіп'явшись на ноги, вийшла в головний офіс, де довкола столу детектива сержанта Фінлі Шоу вже зібрався натовп. До стіни приліпили офісним пластиліном двадцятирічний плакат, який Фінлі сам купив якомусь давно забутому колезі:

ШКОДА,
ЩО ТИ ЙДЕШ!

На столі поряд із ним стояло кілька черствих пончиків із супермаркету, чие триденне перетворення з несмачних на неїстівні засвідчували різні наліпки з написами «знижка».

Хрипка утрирована погроза детектива-шотландця врзати Сандерсові по пиці перед відставкою супроводжувалася гречним сміхом.

Тепер усі з цього сміялися, проте через останній інцидент довелося реконструювати ніс одній людині, провести два дисциплінарних слухання, а Бакстер мусила не одну годину заповнювати бланки.

Бакстер ненавиділа таке — такі ніякові, такі фальшиві, такі нудні проводи після десятиліть служби з безліччю вкрай небезпечних ситуацій, від якої йому зостанеться на пам'ять безліч жахливих спогадів. Вона стала ззаду, всміхаючись, аби підтримати друга, і з любов'ю глипаючи на Фінлі. Він був останнім її справжнім союзником у цьому місці, єдиним товариським обличчям, яке тут залишилось, а тепер ішов геть. Вона ж навіть листівки йому не купила.

Задзвонив її робочий телефон.

Бакстер зігнувала його, дивлячись, як Фінлі марно намагається вдати, ніби віскі, на яке вони скинулися для нього, є його улюбленим.

Його улюбленим віскі був «Jameson» — як і в Вульфа.

Бакстер відволіклася. Згадала, як оплатила Фінлі випивку, коли вони востаннє побували десь разом задля розваги. Відтоді минув майже рік. Він сказав їй, що ніколи не розкаювався у відсутності честолобства. Попередив її, що посада старшого інспектора-детектива не для неї, що їй буде нудно, вона біситиметься. Вона не послухала, бо Фінлі не міг зрозуміти: вона шукає не так підвищення, як розради, зміни, виходу.

У її кабінеті знову задзвонив телефон, і вона люто зиркнула на свій стіл. Фінлі читав варіації на тему «Шкода, що ти йдеш», награмуздяні на листівці з мультяшними посіпаками (хтось помилково вирішив, що Фінлі — їхній фанат).

Бакстер поглянула на годинник у себе на руці. Їй було вкрай потрібно хоч раз закінчити у пристойний час.

Реготнувши й відклавши листівку, Фінлі розпочав своє задушевне прощання. Він планував висловитись якомога коротше, бо ніколи не полюбляв говорити на публіку.

— ...А якщо серйозно, то дякую. Я валандався цим місцем, відколи воно було Новісіньким Скотленд-Ярдом... — Він зробив паузу, сподіваючись, що хоч одна людина та й засміється. Говорив він жахливо і щойно заповорів свій найкращий жарт. Але все одно повів далі, бо знав, що далі буде тільки легше. — Це місце та люди в ньому стали для мене не просто роботою й колегами — ви стали для мене другою родиною.

Одна жінка в передньому ряду замахала віями, за якими виднілися сльози в її очах. Фінлі спробував усміхнутись їй так, щоб одночасно показати, що він поділяє її почування і здогадується, хто вона така. Він поглянув на своїх глядачів у пошуках єдиної людини, якій насправді призначалося його прощальне послання.

— Я мав щастя побачити, як кілька з вас вирости поряд зі мною, перетворившись із нахабних малих стажерів на, — тут він відчув, що йому самому захищало очі, — сильних, незалежних, красивих і сміливих молодих жінок... — і чоловіків, — додав Фінлі, побоюючись, що, можливо, щойно «виказав» самого себе. — Хочу сказати, що працювати разом із вами було дуже приємно і я *справді* вами пишаюся. Дякую.

Він прокашлявся й усміхнувся колегам, які заплодували йому, а тоді нарешті зобачив Бакстер. Вона стояла поряд із столом у своєму кабінеті, зачинивши двері, й несамовито жестикулювала, розмовляючи з кимось телефоном. Фінлі знов усміхнувся, цього разу сумовито, тим часом як юрба розсіялася, зоставивши його самого, щоб зібратися з думками й востаннє звільнити приміщення.

Коли він почав прибирати фотографії, що роками висіли у нього на робочому місці, його загальмували спогади. Особливо захопило його думки одне зображення, пом'яте й вицвіле від часу — знімок різдвяної вечірки. На лисуватій голові Фінлі красувалася корона із крепованого паперу, що неабияк тішило його друга Бенджаміна Чемберса, який обняв однією рукою

Бакстер. Це фото, напевно, було єдиним, де вона по-справжньому всміхалась. А збоку безславно програвав парі, за яким мав підняти Фінлі з землі, Вілл... Вульф. Обережно поклавши світлину в кишеню піджака, Фінлі закінчив збирати решту своїх речей.

На виході з офісу Фінлі завагався. Йому здавалося, ніби забутий лист, який він виявив у віддаленій частині своєї шухляди, належить не йому. Фінлі замислився, чи не залишити його, подумав, чи не порвати листа, але врешті-решт закинув його на дно своєї коробки з непотребом і попрямував до ліфтів.

Він гадав, що лист буде всього-на-всього черговою таємницею, яку доведеться берегти.

О 19:49 Бакстер ще сиділа за своїм столом. Вона щодвадцять хвилин надсилала текстові повідомлення з вибаченнями за запізнення й обіцянками вийти, щойно буде змога. Через командирку вона не лише пропустила всю промову Фінлі на честь відставки, а й тепер не встигала на свою першу неробочу зустріч за багато місяців. Командирка вимагала, щоб Бакстер залишалася на місці до її прибуття.

Ці дві жінки анітрохи не любили одна одну. Ваніта, обличчя столичної поліції й майстриня працювати з публікою, доволі відверто не бажала підвищення Бакстер. Оскільки вони разом працювали над убивствами «Ляльки», Ваніта заявила комісарові, що Бакстер скандальна, категорична й геть не поважає владу, вже не кажучи про те, що Ваніта досі вважає її винною в загибелі однієї з жертв. Бакстер уважала Ваніту любительською піару і зміюкою, яка не задумуючись покинула Сіммонса в біді, як тільки запахло проблемами.

Навіть гірше: Бакстер щойно відкрила автоматично надісланий електронний лист із їхнього відділу документації. Той уже вкільканадцятье нагадав їй про те, що Вульф досі має повернути кілька важливих папок. Вона проглянула чималий список і впізнала кілька справ...

Беннетт, Сара: жінка, яка втопила власного чоловіка в їхньому басейні. Бакстер була помірно впевнена, що загубила цю справу за батареєю в конференцзалі.

Дюбуа, Лео: банальний напад із ножем, який поступово обернувся на одну з найскладніших міжвідомчих справ за багато років, у якій були задіяні контрабанда наркотиків, зброя з чорного ринку й торгівля людьми.

Із нею Бакстер і Вульф добряче повеселилися.

Вона побачила, як Ваніта ввійшла до офісу разом із двома іншими людьми, а це не віщувало нічого доброго для її сподівань вийти до восьмої вечора. Коли Ваніта запливла досередини й привіталася з такою відпрацьованою приємністю, що Бакстер у неї мало не повірила, Бакстер не стала підводитися.

— Старша інспекторка-детектив Емілі Бакстер, спецагентка ФБР Елліот Кертіс, — оголосила Ваніта й відкинула назад темне волосся.

— Це честь для мене, мем, — промовила висока чорношкіра жінка, простягнувши Бакстер руку. Вона була вдягнена в костюм, схожий на чоловічий, волосся зібрала в такий тугий хвіст, що її голова здавалася поголеною, а на її обличчі майже не було косметики. Хоча на вигляд їй було трохи за тридцять, Бакстер запідозрила, що вона молодша.

Бакстер потиснула Кертіс руку, не встаючи з місця, тим часом як Ваніта відрекомендувала її іншому своєму гостеві, якого, схоже, більше цікавила понівечена картотечна шафка, ніж знайомства.

— А це спецагент...

— Цікаво, які з них можуть бути *специ*, — обурено втрутилася Бакстер, — якщо навіть до мого жалюгідного, нікчемного кабінету вони пруть удвох?

Ваніта зігнувала її:

— Як я вже казала, це спецагент ЦРУ Демієн Руш.

— Руз? — перепитала Бакстер.

— Рауч? — припустила Ваніта, яка тепер засумнівалась у власній вимові.

— Гадаю, що Руш — як «кроком руш», — підказала Кертіс і повернулася до Руша, чекаючи на пораду.

Поки Бакстер залишалася спантеличеною, замислений чоловік гречно всміхнувся, швидко тицьнув кулаком їй у кулак і сів, не сказавши ні слова. Вона припускала, що йому вже сильно під

сорок. Він був чисто поголений, нездорово блідий і мав шпакувате волосся, що на маківці утворювало трохи перерослу чуприну. Чоловік поглянув на зміїсту вежу з документів між ними, а тоді вниз, на кошик, який очікувально стояв унизу, і всміхнувся. На ньому була біла сорочка, два верхні гудзики якої були розстебнуті, а також темно-синій костюм, що здавався банальним, але гарно сидів на власникові.

Бакстер повернулася до Ваніти й зачекала.

— Агенти Кертіс і Руш приїхали з Америки лише сьогодні ввечері, — сказала Ваніта.

— Логічно, — відповіла Бакстер терплячішим тоном, ніж хотіла. — Я сьогодні трохи поспішаю, тож...

— Можна, командирко? — гречно спитала Ваніту Кертіс, а тоді повернулася до Бакстер. — Старша інспекторко, ви, звісно, чули про тіло, знайдене майже тиждень тому. Що ж...

Бакстер із непроникним обличчям знизала плечима, спинивши Кертіс, перш ніж вона бодай розпочала.

— Нью-Йорк? Бруклінський міст? — вражено запитала Кертіс. — Повішений? Світові новини?

Бакстер вимушено притлумила позіх.

Руш попорпався в кишені піджака. Кертіс зачекала, коли він дістане щось корисне, та замість цього він вийняв сімейний пакунок «желейних немовлят» і розкрив його. Помітивши сердите обличчя жінки, запропонував цукерку їй.

Кертіс, зігнорувачи його, відкрила сумочку й дістала папку. Знайшла там низку збільшених фотографій і поклала їх на стіл перед Бакстер.

Раптом до неї дійшло, чому ці люди приїхали аж сюди, щоб побачитися з нею. Перше фото було знято знизу, з рівня вулиці. На тлі яскравого світла, що йшло від міста, вималювались обриси тіла, повислого між кабелями на сотню футів вище. Його кінцівки неприродно зігнулися.

— Ми ще не оприлюднювали цього, але жертву звали Вільям Фоукс.

Бакстер на мить затамувала подих. Їй і так уже було зле від того, що вона не їла, але тепер відчула, що може справді знепри-

томніти. Вона з дрожем у руці торкнулася викривленого силуету в обрамленні знаменитого мосту. Бакстер відчувала, як вони дивляться на неї, стежать за нею, можливо, знову засумнівавшись у її нечіткій версії подій довкола драматичного завершення вбивств «Лялькаря».

Кертіс із виразом цікавості на обличчі повела далі.

— Не *той*, — поволі проказала вона, потягнулася й прибрала з купки верхню фотографію, відкриваючи зроблений великим планом знімок оголеної жертви — огрядної й незнайомі.

Бакстер притиснула руку до рота, досі надто вражена, щоб відповісти.

— Він працював на інвестиційний банк П. Дж. Гендерсона. Дружина, двоє дітей... Але хтось явно хоче щось нам сказати.

Бакстер повернула собі самовладання достатньою мірою, щоб перебрати решту фотографій. На них було зображено труп у різних ракурсах. Одне ціле тіло, без швів. Чоловік п'ятдесяти з гаком років, роздягнутий. Його лівиця безвільно висіла, а на грудях у нього було старанно вирізано слово «приманка». Бакстер швидко перебрала інші фотографії, а тоді повернула їх Кертіс.

— Приманка? — запитала вона, глипаючи то на одного агента, то на другого.

— Можливо, тепер ви розумієте, чому ми вирішили, що ви маєте про це знати, — сказала Кертіс.

— Не зовсім, — відповіла Бакстер, стрімко повертаючись до норми.

Кертіс, явно вражена, повернулася до Ваніти.

— Я сподівалася, що ваше управління більше за інші хотітиме...

— Ви знаєте, скільки злочинів, що копіювали «Лялькаря», сталося у Британії за останній рік? — перервала її Бакстер. — Я знаю про сім, але я завзято намагаюся про них *не* дізнаватись.

— І це вас геть не бентежить? — запитала Кертіс.

Бакстер не розуміла, чому має витратити на це жажіття більше часу, ніж на п'ять, які опинилися на її столі того ранку.

— Фрики такі фрики, — стелула вона плечима.

Руш мало не вдавився помаранчевим желейним немовлям.